assi temma al. Teiseks kinnitas ta ömma riki ja ehhitas tuggewad linnad Juda male. Sepärrast hoidis Jehowa ka rahholist asja seäl maal et ühtegi sõdda ei tousnud ta wasto neil aastail, sest Jehowa andis tenimale hingada, et keik ta tõ piddi hästi korda minnema. Sedda wisi maenitses temma ka ommad allemad ja ütles neile. Ehhitagem need linnad ülles ja tehkem mürid senna ümber ja tornid, wärrawad ja pomid, ni kaua kui se ma weel meie ees on, sest meie olleme Jehowat omma Jummalat noudnud, meie olleme tedda noudnud, ja temma on meile annud hingada ümberkaudo; ja nemmad ehhitasid, ja se läks neile korda. Asal olli ka sõdda-wägi, mis kilbi ja pigid kandis. Judast kolm sadda tuhhat, ja Penjaminist, kes kilpi kandsid ja ammo woisid ülleskombada, kaks sadda ja kahhekssa kümmend tuhhat, keik need olid wäggewad wahwad mehhed. Kui nüüd Asa ennast nenda olli kinnitand ja walmistand, siis tousis ta wasto ülles Sera se Mora mees ühhe wäega, mis tuhhat kord tuhhat, ja kolme saa sõa-wankriga ja tulli Mareśani. Ehk nüüd kül ni suur hulk ta peäle tulli, siiski ei kardand Asa mitte, waid läks ta wasto, ja mollemad seädsid taplust Sewata orgus Mareśa jures. Ja Asa hüdis Jehowa omma Jummala pole ja ütles: Jehowa! se ep olle middagi sinno ees, et sa aitad sedda, kel ep olle rammo, selle wasto, kel palio on; aita meid, Jehowa meie Jummal, sest sinno peäle toetame meie ennast, ja sinno nimmel olleme tulnud selle hulga wasto: sinna olled Jehowa meie Jummal, ärgo sago sant innimenne joudo sinno wasto. Selle palwe peäle löi Jehowa need Moramehhed mahha Asa eest, ja Juda eest, ja need Mora-mehhed põggenesid ärra. Ja Asa jas neid takka omma rahwaga Kerarist sadik,